

oktober 2014

Pacifik 2014

Fedarated States of Micronesia

1. oktober 2014, sreda

Nukuoro atol

Klasičen službeni dan. Urejanje računalnika. Naš stari računalnik, sestavljen pred letom in pol iz dveh nedelujočih in sedaj spet delno nedelujoč (ne dela mu tipkovnica) sem popolnoma pobrisal in nanj nasnel za 400 ali 500 ur filmov. Za gledanje filmov je čisto v redu. Vse skupaj sva podarila otoku, ki naju že tri dni futra. Resda samo s sadjem, a vendar. No, morda pa jutri dočakava kakšno ribo. Čeprav se sliši enostavno, zaradi trajanja kopiranja nekaj sto GB podatkov sploh ni hitro. Cel dan je bil temu posvečen. Temu in klepetu z domačini, jasno. Ipak je tu v uporabi island time.

Vesna poleg sprehoda in čvekanja z otočani opravi še vsakodnevno snorkljanje. Danes je bilo povprečno, za jutri pa se je zmenila z bivšim učiteljem in prvim županom otoka, da jo pelje na snorkljanje na reef. Že dva dni ga nagovarja, da ji naredi magnetek kot souvenir, pa se ne da prepričat. No dal se je, je že čisto odločen, da to naredi, le ne danes. Manjana. In manjana v kombinaciji z island time pomeni, da bo zadeva končana v ne prav bližnji prihodnosti. No, vsaj po najinem odhodu. Ampak, idejo že ima. Le kot pravi umetnik jo mora še malo prespati...

Noč je že ko sva spet oba zbrana na barki in ko se preseliva v pisarno. Živel Inmarsat!

med snorkljanjem naletim na japonsko letalo iz II.sv.vojne

sedaj so si v njem našle dom ribe in korale

naša barka je spet banana boat

majhni beli ptički imajo moder kljun in lepe črne velike oči - na galapagosu razumem, da imajo modre noge (od mrazu), ni mi pa jasno, zakaj imajo tukaj kljun moder?

rak se mi je skril pod drevo, pa sem ga prestrašila s flešom

na plaži je vse migalo: vse bivše lupine polžkov so imele nove stanovalce - različne rakce

ob oseki moraš na tem koncu otoka iti kar daleč, da lahko zaplavaš

tako mirno morje, da se še vidi odsev oblakov v njem

šolsko stranišče

zunanja stran otoka v času oseke

nič kaj mi ni bila všeč ta riba

sramežljive dečve

2. oktober 2014, četrtek

Nukuoro atol, država Pohnpei

Zelo zgodaj gre Vesna na snorkljanje na sosednji otoček. Že ob devetih zjutraj je Kaston pri Mali in jo odpelje s seboj. On gre tja saditi palme. Jaz se še malo ukvarjam s friziranjem malega kompa, ki sva ga pustila otočanom. Še malo programja nasnamem, kaj poštimam, na devedejke skopiram nekaj risank in dopoldne se prevesi v popoldne. Vmes se furam levo, desno, naš dingi je postal linijski brod.

Snorkljanje je bilo v redu. Torej ni bilo nič posebnega, bi to lahko prevedel v bolj konkretno izjavo. Jaz pa s svojim delom dobro služim. Kokosove orehe. Vesna popoldan s šolo kuhanja zasluži papaje in kokosove rakovice. Sveže hrane imava tako zvrhan koš. Še kruh nama spečejo in popoldan ga dvignem na obali. Narejen je seveda gratis, sestavine so pa 1 kg moke, 1 kg soli, 1 kg sladkorja, 1 l olja in kozarec kvasa. Toliko robe dostaviva pekarni pri Milli, puncu šefa policije s kodnim imenom 29. Višek naj zadržijo. Višek je plačilo za delo.

Mojster 29 (nikakor, ampak res nikakor, si ne morem zapomniti njegovega imena, čeprav mi ga je že večkrat povedal) se z nekajletnim sinom udeleži kuharskega tečaja pri Vesni. In kot se za kuharski tečaj spodobi, rezultat kuhe na koncu tudi pojemo. Pravilneje, degustiramo. Zanimivo, bela turistka uči Polinezijska kako se skuha papajina omaka s kokosovim mlekom. Na tem otoku te, sicer zelo razširjene polinezijske hrane ne poznajo. In po degustaciji klepetamo dolgo v noč. Ne prav globokoumno, kot se za klepet s policajem spodobi, a vendar. Njegov povzetek mojega opisa dogajanj na Balkanu pred četrto stoletja je, da je otok Slovenija izstopil iz otočja Jugoslavija. Kako le se je premaknil? Recimo, no ja...

Mi pa tako 29, kot Ramon, namestnik župana, popoldan povesta, da je med Kosraem in Pohnpejem nastala tropska motnja (ali kako bi prevedel meteorološki pojem tropical disturbance) in da je otok prejel od meteorološke službe opozorilo prve stopnje o možnosti nastanka tajfuna na tem področju - kjer so sicer zelo redki. Preverim na mojih vremenskih kartah in tam ni nič videti, vse je modro. Nekoč sem nekje prebral, da to v teh krajih pomeni, da ni podatkov in ne da ni vetra. Je pa po teh simulacijah čez kak dan severno od nas tajfun v nastajanju. Torej se nekaj res kuha.

In se res! Ob desetih zvečer prihromi nevihta in Mala v krepkem vetru skače vsaj meter gori-doli. V laguni. Ne prav veliki laguni, vsega nekaj milj meri v premeru. Ampak, kot zakleto, spet smo sidrani na lee shore, podobno kot zadnjo noč na Majuru. Same hitrosti vetra nisem preverjal, ker pa mi je ventilator filal akumulatorje s skoraj 30A, ga je moralo že biti okoli 7 Bf. Iz nič na sedem v nekaj minutah in po slabi uri nazaj na nič...

s Kastonom sva se odpeljala na drugo stran atola

Kaston je pripeljal s seboj 20 palm, ki jih je imel namen posaditi; eno naj bi posadila tudi sama za spomin, a žal ni bil onič od tega, ker mora Kaston prej posekati in urediti prostor

notranjost nenaseljenega otoka - vse zaraščeno

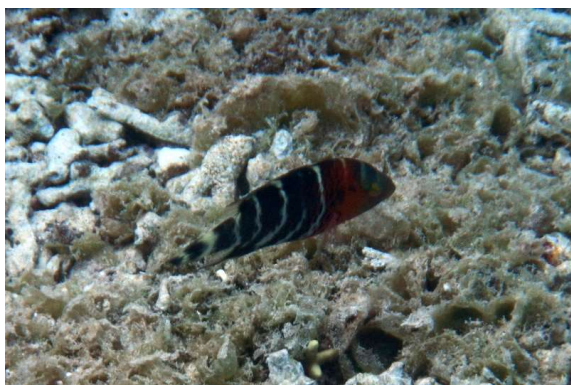
na teh otokih ni kaj dosti različnih ptic

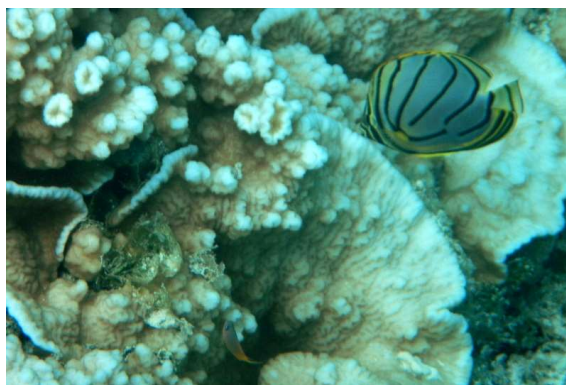
sedaj pa podvodni svet okoli teh otokov

to pisano ribo sem dolgo lovila, nikakor se ni pustila fotografirati

tudi ta je zelo lepa

ta si je pa bojne barve naštimala :)

ta mi je pa najboljša - kakšna faca :)

korale so vse trde, je pa veliko različnih vrst rib

3. oktober 2014, petek

Nukuoro atol - Kapingamarangi atol

Ponoči je ulivalo in pihalo. Nič kaj prijetno. Zato zjutraj po kavici in mailih dvignevo sidro in ob osmih sva skozi prehod. Pametna odločitev. V laguni sva bila na polmetrskem valu s kljunom in Mala je poskakovala na sidru, da je bilo precej zoprno, tukaj je val od zadaj in se ga sploh ne občuti. Vetra je ravno prav za nas, 3-4 Bf med pol krmo in bokom. Jadramo s hitrostjo trupa, hitreje itak ne gre. Sončen dan po deževni noči tudi naredi svoje. Še tok, ki ga je okoli Nukuora neverjetne tri vozle se kmalu umiri in počasi umirja. Proti večeru ga je že samo še za en vozle. Če bo šlo tako dalje, sva jutri sredi dneva v laguni Kapingamarangija, vsega 170 milj plovbe je med atoloma.

Pogovarjava se o zadnjih dneh, obujava spomine. Ene lepših. Vidi se, da sva bila pri Polinezijcih in ne Melanezijcih. Spet sem občutil Pacifik, ki mi je bil najbolj všeč. Všeč zaradi ljudi. taka prisrčnost in odprtost do tujcev je res neverjetna. Gostje smo, cenjeni gostje, ne turisti. To šteje več, kot karkoli drugega. Saj sem se včasih počutil kot, da sem padel z drugega sveta, a vseeno. Nekatere nam povsem običajne stvari, so za njih španska vas. Ramon, namestnik župana, fant v tridesetih, ni še nikoli prej držal v rokah računalnika. Ko sem mu na našega malčka posnel filme, sem moral začeti z učenjem, kje se stvar prižge. Šef policajev s kodo 29 še ni slišal za watermaker in ko sva mu ponudila vodo za pitje je s strahom poskusil in nato presenečeno ugotovil dis-is-voter. Prav tako ni vedel, kako bi uporabil odpirač za konzerve in še kakšna peripetija bi se našla. Otrokom je bilo vedno potrebno pokazati, kako se odvijte lizika. Na otoku je en sam hladilnik, ki se napaja iz sončnih celic, darilo EU in uradniki imajo na voljo elektriko iz teh panelov za napajanje električnega pisalnega stroja, ne računalnika. Drug svet, resnično. Lep in naraven svet.

Prav zanima me, kako bo izgledal naslednji atol, prav tako polinezijska enklava med Mikronezijo in Melanezijo. V pilotih je dobil nižjo oceno od Nukuora. Ampak, pustimo se pozitivno presenetiti.

prava lepota, kot bi jo kdo narisal

verjetno se me je ustrašila ?

pa za ženski svet še malo rož, ki jih drugače doma kupujemo v lončkih

te školjke so ogromne; tukaj ima zaprta usta

njena prijateljica jih je pa na veliko odprla :)

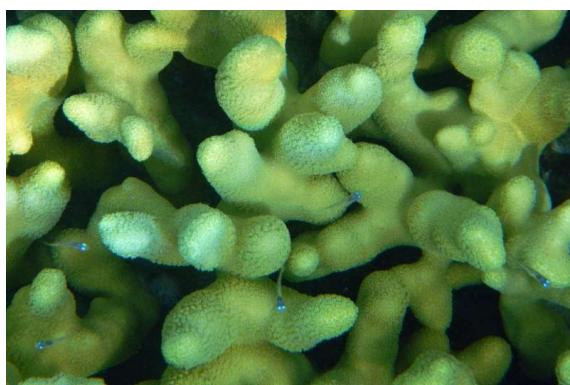
punco sem zmotila pri kuhi kokosovega olja

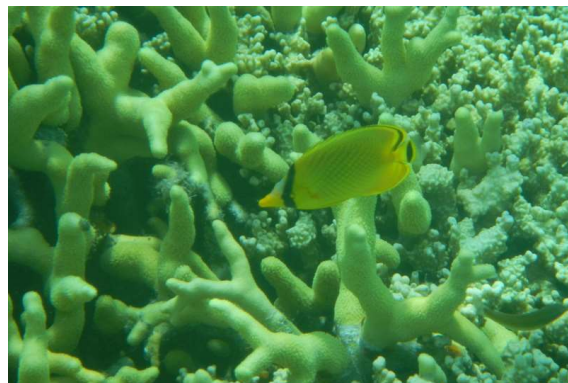
družbo ji je delala 17 letna hči Mone Lise

kuha olja je bila že bolj pri koncu

pa še malo podvodnega sveta okoli barke

4. oktober 2014, sobota

Kapingamarangi atol

Ne samo včerajšnji dan, tudi noč je bila prijetna in šele zjutraj v daljavi vidiva nevihta. Veter je ves čas najlepši možen. Že pred prihodom srečava čolniček z ribiči, ki naju najprej pobarajo, če imava kaj karga za njih (mar izgleda Mala kot cargo ship?), takoj nato pa ponudijo, da naju pospremi skozi prehod v atol in pokažejo vse njegove zanke in uganke. Glede na to, da je dan lep in sončen in da imam prehod in tudi vse ostalo na atolu na guglovih sličicah, menim da bova zmogla brez pomoči.

Sva zmogla. Z malo sreče. Ravno sva skozi prehod, ko završi. Od zadaj prileti nevihta s 33 vozli. Če bi naju ujela samo pol minute prej, bi stala na majavih nogah. Morje je v trenutku kot pena in vidljivost je nič. No, tole je bilo pa tudi v prostrani laguni že malo bolj triki vijuganje med koralnimi glavami le na podlagi satelitskega posnetka in majhnega simbola barčice, ki se pomika po njem. Čim počasneje, da se še sidrava ne v tem sranju. Vmes srečava ribiče, ki gredo na ocean. Šest se jih drenja v štiri ali pet metrske čolnu, mahajo nama in se smeji. Sva najprej mislila, da zato, ker so veseli, da naju vidijo, pa sva kmalu spremenila mišljenje. Le pogledala sva se, eden drugega. Oba zadekana v hi-tech oil skinih, oni pa v majčkah in kratkih hlačah. Jasno, da so se smejali, tudi jaz bi se. Verjetno sva izpadla prav smešno.

Najprej do poglavarja Alpina pošlihtat papirje. Lepo v kiklci naju sprejme, neskončno vesel, da je vse po predpisih in da ne bo imel nobenih sitnosti. Največ štiri ali pet bark na leto vidi atol, kakšno leto tudi nobene, pa oblast v Pohnpeju zahteva to kompliciranje. Škoda.

Potem pa naokoli z Alexom. V kiklci. No, on je v kiklci, midva sva oba v hlačah. Podobna vasica, kot na Nukuorou, le bolj na gosto so hiše, kot na onem tam. Na dveh manjših otočkih, povezanih z mostom, živi 300 Polinezijcev. Spet ni videti (skoraj) nobene skupne zgradbe, razen šole, dispanzerja in upravne zgradbice z električno napeljavo, ki temelji na sončnih panelih. Naše darilo, darilo EU. In pa še dveh cerkva, jasno. Od katerih katoliška ne obratuje, je fajmošter odšel na Pohnpei in ovčice se sedaj lahko v nedeljo zabavajo po svoje. Preveriva in tukaj je v nedeljo dovoljeno kakršno koli delo, le da ni delo. V soboto pa, kot vidiva, najmlajši čofotajo po toplem morju, malo starejši sedijo pred televizorjem (in agregatom) in gledajo filme, dame pa malo dlje igrajo bingo. V skupnosti, kjer skoraj ne poznajo denarja, je glavna animacija dam srednjih let igra na srečo. Za dolarje!

ravno skozi prehod sva šla, ko prileti nevihta

jakne gor, ker bila je tista prava tropska nevihta

otroci na pomolu so se kopali, kljub temu, da je rosilo

hiše, ki so parkirne hiše za čolne

dva otoka na katerih živijo prebivalci atola Kapingamarangi sta povezana z mostom

večina stranišč je na zunanji strani otoka

da zadržijo vlago in zemljo nalagajo na kup kokosove lupine

najmanj enega pujsa ima vsaka hiša

Pacifik 2014

Federal States of Micronesia

5. oktober 2014, nedelja

Kapingamarangi

Nedelja je nedelavni dan. Za nekatere. Zame ne, jaz očistim oba vinča za genovo. Eden se je zadnjič malo zatikal, čas je da ga ponovno namažem. Temeljito se lotim zadeve in glede na to, da na enem bolj skritem zobniku najdem še ostanke sike od montaže, vinčev očitno prav pogosto ne čistim. Kakorkoli, danes sem delal več, kot cela vas skupaj.

Vesna gre malo naokoli po vasi. No, na barki počaka, da je maša mimo, da je ne bi slučajno vabili v božji hram. Včeraj na pogovoru s poglavarjem sem se bal, da nama bodo zaukazali, da morava k maši, pa na srečo niso težili. In brez slabe vesti sva jo prešpricala. Ob dvanajstih, ko stopi na trdna tla, je Vesna tudi že popolnoma varna pred to nevarnostjo. Z Alexom se zmeni za jutri dopoldan. Izdelati mora magnetek za hladilnik (le kako bo to naredil, ko pa hladilnika v življenju

še ni videl?). Ker pa je nedelja, je potrebno počakati, da Alex odšpila nekaj špilov kart in šele ko izpade ima čas za pogovor o delu na jutrišnji dan. Še nekaj besed s poglavarjem in daljši pogovor z učiteljico in nazaj na Malo. Lakota je huda reč.

In lakota je zaukazala mešano na žaru. Nekaj govedine, nekaj svinjine in nekaj kokosovih rakovic. Slednje le za poslastek, prav veliko mesa nimajo te živalice. Bistveno manj ga je, kot pri koreninovčevih rakovicah (alias mangrove crabs), ki so bile na sporedu na Kosrae.

Kljub obljubljenim bonacam, še vedno vleče od zahoda. Samo upam lahko, da bo kmalu potegnilo iz katere koli druge smeri, da bova lahko odplula proti zahodu, kot se za spodobi. Z vetrom. In tokom! Okoli otoka je rahel proti zahodu tekoč tok. Ni ga za pol vozla, a je to vsekakor neprimerno bolje kot karkoli v nasprotno smer, kar sva imela vse od Majura sem.

most, ki povezuje otoka je bolj po domače narejen; en del ga je enkrat že odneslo-menda zaradi vala

pandanusov sadež, še čisto zelen

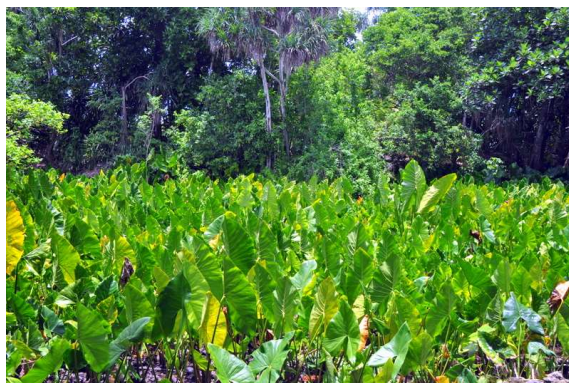
tudi na tem otoku urejena peščena potka, le bolj gosto naseljena sta otoka

palmine liste preden dajo na streho, vržejo v morje za nekaj dni, da se zmehčajo

preliv med otokoma

druge zelenjave kot je taro, na tem otoku ni

osnovna šola

fantiču je bila lizika všeč

otroška stajica

na ta stolček sedež in drgneš iz kokosa sredico

tako je bilo povsod videti na otoku v nedeljo opoldne

kokosove rake sem imela za sladico

Pacifik 2014

Pacifik

6. oktober 2014, ponedeljek

Kapingamarangi - Lamotrek (1. dan)

Zahodnik se je obrnil na severozahodnik. Na sidrišču je še vedno val, snorkljanje z barke ni prijetno. Publika na obali pa je zadržana in nisva navezala stikov, ki bi si jih želela. Podobnih, kot sva jih imela na Nukuorou si seveda lahko samo želiva, bi bila pa zadovoljna tudi s čim manj pristnim. Imava občutek, da so jim turisti odveč. Želijo živeti svoje mirno življenje. Če je tako, potem je najbolje, da izplujeva. Veter nama to vsaj delno dovoljuje.

In ob desetih se odsidrava, ob enajstih sva v oceanu. Plujeva v smeri Kavienga na PNG. Bolj na zahod ne gre. Nimava vize, ki jo za PNG potrebujeva v naprej. Pa jih pokličem da bi se zmenil za vizo on-arrival. Nihče se ne javi. In še enkrat in spet in spet. Popoldan celo naletim na zasedeno, dober znak. Pa je takoj nato spet vse po starem. Tuhtava in tuhtava in

se odločiva, da Kaeving izpustiva. Skoraj sigurno ne bi mogla dobiti te vize, ker tam ni immigration offica s takimi pooblastili. Vsaj če gre verjeti leto dni stari informaciji od tam. Morda se ustaviva na Hermitu, če si izmisliva kak dober razlog za emergency. Ali pa tudi ne, če bo veter ugoden za kam drugam. Bova še videla, klirana sva itak za Yap.

Ker sva v boju s tokom in valom, ko sva plula proti Nukuorou, izgubila četrtno zalogo goriva, morava biti sedaj bolj šparavna, da bo preostanek zdržal do Filipinov. Ni ga kaj veliko za srati z motorjem, bo treba jadrat tudi v dveh boforih, ko bo potovalna hitrost precej pod sicer običajnimi šest in pol vozli. Postavim si novo kalkulacijsko razdaljo, 120 milj na dan v povprečju, kar je 850 na teden. Do Samala imava tako dobra dva tedna plovbe

še zadnji pogled na otok Kapingamarangi

križ na katoliški cerkvi je bil okrašen s školjkami

bivša plinska bomba je pa namesto zvonca na cerkvi; po njej udarjajo in kličejo vernike k maši

Alex rezbari iz posebnega lesa na tem otoku med drugim mante

7. oktober 2014, torek

Kapingamarangi - Lamotrek (2.dan)

Ležim v kokpitu in razmišljam. Razmišljam o eni večjih neznank zgodovine. O tem, kako so prvotni prebivalci poselili Pacifik v svojih kanujih brez kompasa in podobne navigacijske šare, kot jo imamo danes. In mislim, da sem odkril to skrivnost. Ves čas smo jo imeli pred nosom, pa je nismo videli, tako enostavna je. Ravnali so se po vetru. Veter je bil njihova navigacija. Popolnoma določljivo smer ima in potem je enostavno izračunljivo tudi vse ostalo. Veter v Mikroneziji vedno piha iz smeri Yapa. Dokazano. No, ali pa sploh ne piha. Še pojem great circle bi bilo morda smiselno posodobiti. To je krog, ki ga dela jadnica okoli Yapa, če jadra ves čas na istih uzdah. Voila!

Malo pred eno popoldan prečkava ekvator, spet sva na južni polobli. Še pred tem severnjakom upleniva enega manjšega mahi mahija, Vesna je končno ukinila embargo na ribolov. Tam nekje med 40 in 50 evri naju je koštala kilca zlate skuše. Računam seveda vse tiste izgubljene vabe, ki sva jih pustila ribam za souvenir od zadnjega uspešnega ulova. Upam, da bo naslednja riba kaj cenejša. Če samo pomislim, koliko kraljevega in prinčevskega mesa bi lahko kupil za ta denar...

Popoldan Mala parkira na reefu. Reefu? Hmmm, če tukaj že je kakšen reef, potem je štiri kilometre in pol pod nami. Kar tako, v trenutku se Mala ustavi. In stoji. Sedem vozlov vetra je pač premalo, da bi poganjalo barko, ki je prečno nasajena na osem meterski hlood. Enostavno ne gre. In hlood tudi ne gre nikamor, lepo je učvrščen med trupom in kobilico in tako namerava tudi ostati. Ker me v šoli niso učili kako z jadri prestaviš v vzratno prestavo, sem pragmatično najprej jadra

pospravil in potem prižgal motor (oj, bošpumpica!). Na tak način znam v rikverc. In potem je bil manever relativno preprost. In po tem manevru, smo spet pluli naprej. Z jadri.

ko smo udarili v hlood je zadonelo in Mala se je kar ustavila! ni šans, da vidiš tak hlood podnevi ali ponoči preden udariš vanj!

hlood nam je kar nekaj zaščite pobral; grozno! in to je bilo celo dvakrat v enem dnevu! k sreči smo jo odnesli brez poškodb

8. oktober 2014, sredo

Kapingamarangi - Lamotrek (3. dan)

Spet lep sončen dan, podobno kot včeraj. Tihi ocean opravičuje svoje ime. Še oceanskega vala, tako imenovanega swella ni skoraj nič. Tudi zahodnega vetra ni več. In niti ni vzhodnega. Pravzaprav sploh ni vetra. Med enim in dvema boforoma niha. Le za uro ali dve se dvigne do šestih vozlov in takrat Mala kar poskoči. Drvimo s petimi vozli! Celodnevno povprečje je precej slabše, štiri in pol, ki vključuje tudi dve uri motoriranja. Vodo je bilo potrebno narediti in ko je brezvetrje je najprimernejši čas za takšno raboto. Po pet litrov dnevno jo spijsa in v hladilniku imava zalogo za vsega pet dni, nimava dovolj steklenic. Ko so prazne, je vodo pač potrebno narediti. Ali pa trpeti žejo.

Vesna se spravi nad pranje. Ko je barka le rahlo nagnjena, je to najlažje delati. Žehta za zadnjih 14 dni. Jaz berem mikronezijski Compendum, odlično kompilacijo podatkov o vseh atolih, ki jo je pripravila Soggy Pow in študiram najnovejše vremenske karte ter tokove, ki mi jih je poslal Miran. In kako me spet mika Yap! Ne vem, morda pa vseeno poskusiva pristati vsaj na enem ali dveh atolih te države, če že na prestolni otok ne uspeva priti. V ponedeljek sva lahko tam in do ponedeljka je napovedano v redu vreme. In mislim, da vem tudi, kako se bi lahko z najmanj žrtvami prešvercal preko ekvatorialnega proti toka. Odločim se, da bom dnevno spremljal napovedi za cel ta del Pacifika in se vsak dan sproti odločal, ali nadaljujeva ali se obrneva in via Filipini.

Malo pred šesto popoldan spet prečkava ekvator. Rutina. V zadnjih dveh dneh to počnemo vsakodnevno. Tokrat smo pripluli iz južne na severno poloblo. Počutim se, kot bi bil doma. Mala je tako ekvator prečkala že šestkrat, v vsaki smeri po trikrat.

Aja, danes spet smem loviti, pa nič ne ujamem. Morda ribe vedo, da imava v hladilniku še za cel teden paštete iz včerajšnjega ulova. Saj je prav tako. Loviti in ujeti je treba samo toliko, kolikor lahko pojemo. Ne smemo se norčevati iz narave. Vprašanje, če bodo naši vnuki sploh še poznali divje ribe, ko odrastejo. Tako, kot mi skoraj ne poznamo divjih svinj, goveda in podobne hrane. Američani pa še tega ne, oni jejo samo Mcburgerje iz soje in čikenšit v stiroporu. In prebivalci teh atolov, uradno priznani kot revna dežela, se prehranjujejo le z lobsterji, želvami, rakovicami in plejado različnih divjih rib. In za žejo morajo reveži piti svežo kokosovo vodo (mi pa ono iz votermejerja, hic!). Ah, kako fino je biti bogat...

9. oktober 2014, četrtek

Kapingamarangi - Lamotrek (4. dan)

Ponoči naju osvetljuje polna luna. Kako romantično! Vendar samo del noči, prvi in zadnji. Vmes imamo popolni lunin mrk. Temno je kot, hmmm..., kot v noči brez lune.

In ko se luna vrne, se pojavi veter. Najprej sramežljivo, potem pa skozi bolj in bolj močno. Dopoldan že naravnost rjuje s silnimi osmimi vozli in Mala leti kot sneta sekira z dobrimi šestimi vozli. Le smer še ni prava. Vrnil se je severovzhodnik, ki so ga do sedaj uspešno preganjali porajajoči se tajfuni. Zadnji tajfun, katerega fazo ustanavljanja sva imela priliko preveriti

v živo južno od Pohnpeja, se je včeraj prevesil v supertajfun. Ampak, to je daleč, daleč za sedmimi gorami in sedmimi dolinami na severozahodu. To ni več naša vojna. Ej, ko bi tako tudi ostalo!

Veter bi se sicer moral počasi prevesiti v vzhodnik, pa trmasto vztraja in se celo malo zavrti nazaj proti severniku. In mi trmasto vztrajamo v smeri skoraj na zahod. Če se kmalu zadeve ne uredijo kot je treba, naju bo odpihnilo mimo Yapa. No, upam, da ne.

Loviva (nedovršna oblika glagola ujeti) blue marlina. Če ni tega, pa wahooja ali pa vsaj yellow finko. In na koncu jeva čili-kon-karne, bolje rečeno čili-kon-čorico, fižol s klobaso. To je bilo za kosilo, za zajtrk se itak ve. Ribja pašteta. Tako, kot je bilo včeraj in tako, kot bo jutri...

10. oktober 2014, petek

Kapingamarangi - Lamotrek (5. dan)

Spet lep sončen dan po jasni noči s polno luno. Tudi veter je ravno pravišnji, le smer ni v redu. Še vedno je za 40 ali 50 stopinj bolj severni, kot je bil napovedan. Saj, plujemo prijetno lepo in hitro, le VMG je slab. Tekom dneva se smer vetra le popravi in prvič odkar sva izplula, lahko usmerim Malo točno proti cilju. Kot zakleto, pa pade jakost vetra in za povrhu zaplujemo v proti tok in VMG ostaja slab. Ni kaj, pristala bova v ponedeljek, kot sem tudi najprej planiral - upanje, da nama uspe že v nedeljo je popoldan dokončno splaval po vodi.

Popoldan je vetra med enim in dvema boforoma in še ta je od zadaj (tok pa od spredaj, hic), hitrost barke pade pod tri vozle in ni druge, kot prižgati motor. No, saj tudi akumulatorjem se to prileže. Proti večeru se splaziva iz toka ven in se znajdeva sredi vrtinca svinjarije. In ne samo svinjarije! Spet naokoli plavajo osem metrski hlodi. Neugodno.

11. oktober 2014, sobota

Kapingamarangi - Lamotrek (6. dan)

Ponoči me zbudi alarm. Avtopilot se je izklopil, ročica je zablokirala. Usposobim ga in dela dalje. Eno uro in spet crkne. Morje je mirno, vetra ni nič, motoriramo. Prestavim ga v modus z najnižjo aktivnostjo roke in potem zadeva nekako dela dalje. Imam problem. Nimam rezervnega avtopilota, najbližje mesto, kjer ga lahko dobim je 700 milj stran, vendar to ni ravno kraj, kjer bi čakal na pošto. Prva resna možnost je 1300 milj oddaljeni Samal na Filipinih. Intenzivno tuhtam, kaj mi je storiti? Odpreti škatlo in začeti s popravilom sredi morja ter tvegati, da ostanem dokončno brez avtopilota ali upati, da se privlečemo do Samala in da tam zamenjam škatlo? Kaj pa če sploh ni avtopilot in je zablokiral krmilni mehanizem? Potemtakem je prav, da se je avtopilot izklopil. Karkoli že je, sedaj ni pravi čas za popravilo, vsaj do prvega sidrišča morava priti.

Vesna je dežurna na stranišču. Nekaj je staknila in ima drisko. Razumljivo, ko se pa prehranjuje z musliji in jogurtom. Jaz sem že cel teden na ribjepaštetni dieti in sem zdrav kot dren.

Vetra ni, motor poje na nizkih obratih. Popoldan srečava nevihto, vsaj tu bo veter. Pametujem in se ji umikam. Pet boforov imam tri ure, pa jih ne izkoristim in na koncu sva skoraj tam, kjer sva začela. Nisem hotel biti moker in sem menil, da bom nevihto obplul. Pa je nisem. Počasi se me loteva depresija. Karkoli storim, da bi plula proti Yapu, vse mi gre narobe. Ah, ja...

12. oktober 2014, nedelja

Kapingamarangi - Lamotrek (7. dan)

Deževna noč brez vetra. Dan je (skoraj) suh, z vetrom od zadaj. Čisto od zadaj. Kot zakleta je Mikronezija, vetra ni, ali je iz napačne smeri. V zadnjem tednu sva imela le nekaj ur dobrega vetra, vse ostalo pa točno v kljun ali točno v rit. Ali pa bonaca, jasno. In nafte počasi zmanjkuje, kmalu bova na polovici zaloge. In še zdaleč nisva na polovici poti.

Spremljam vreme in že nekaj dni se kaže začetek fajfuna na Maršalih. Zavil naj bi precej nad nami, a vendar. Pot se kaj lahko obrne drugam. Do srede drugega tedna smo na tem koncu sveta lahko mirni, potem se bova pa prilagajala situaciji.

Že cel teden tudi nisva srečala nobene ribiške ladje. Logično. V tem delu Pacifika ni rib. Preverjeno.

13. oktober 2014, ponedeljek

Lamotrek

Proti jutru se naredi rolajoči val in oplahutajoča jadra zmenja motor, ki naju lepo pripelje v laguno atola Lamotrek. Dve boji sta, za kateri sem prebral, da jih je pustila lansko leto švedska jadralnica. Pa ni nikogar, ki bi ga vseeno pobaral, če ju lahko uporabimo. Vsi zapisi, ki jih imam pa govorijo o sidranju. In se sidrava. Pa prikanuja Francis, otoški referent za jadralce, in pove, da lahko uporabiva bojo (le kje si bil pet minut prej?) in dvigneva sidro in se priveževa na bojo. Z verigo je pritrjena na koralno glavo, bo že menda zdržala.

Francis se vkrca. Vstopnica je 20 dolarjev po osebi. Veliko v primerjavi z Nukuorojem in Kapingom, kjer je bilo zastoj. Malo v primerjavi s Pohnpejem, kjer je bilo 100 dolarjev. Plačava in ga pobarava, kdo je poglavar, da mu daja darilo? Hmmm... poglavar je trenutno na Yapu, kar meni dajta darilo, pove. Mu ga izročim, ko se vrne, še doda. Hja, kasneje vidiva, da bo poglavar v izgnanstvu bolj malo dobil. Francisovi otroci so takoj oblečeni v naše blago in on osebno veselo deli naše (začasno poglavarjeve in sedaj njegove) cigarete naokoli. Ostali drobiž pa tudi ostaja pri njemu. Sicer pa, saj je vseeno.

Vesna gre najprej na snorkljanje, jaz v popravilo pumpe za produkcijo vode, spet nekje pušča. Oba sva uspešna, ona vidi nekaj novih rib, korale so čisto v redu, moja pumpa pa se tudi ne joka več.

In ob treh popoldan na obalo. Vas je daleč-daleč od prejšnjih dveh polinezijskih. Vse je zanemarjeno, kralji vse naokoli (privezani za zadnjo kračo na palme), tudi smeti je kar nekaj. Ne vem sicer, zakaj so kralji privezani (morda zato, ker je Yap republika), psi se pa prosto sprehajajo naokoli. Pa se oboji enakovredno znajdejo na jedilniku otočanov. Prvi vtis ni najlepši. Dokler. Dokler mimo ne prišpincirajo mladenke. Vtis je v delčku sekunde povsem drugačen! Kdo je rekel, da je otok zanemaren? Nihče! Prečudovit je. Pravi tropski raj! Kako lepo je tukaj... In končno vem, kje je Terrafolk dobil inspiracijo za njihov komad Joške. Na Lamotreku. Prav vsa dekleta in žene se po otoku sprehajajo v narodni noši. In narodna noša tukaj je ... topless. Vesna dodaja, da tudi moški ne skrivajo prav mnogo, ko so čez boke oviti le v minico. Menda res, ampak, če sem pošten, tega takrat sploh nisem opazil. Je bilo toliko drugih bolj pomembnih stvari za pogledat.

So pa moški in ženske precej ločeni. Vesno dodelijo v žensko družbo in skupaj z Bibiano pečeta kruhovec, kuhata taro in grilata ribe. Jaz najprej Francisu zalotam ledice in posnamem nekaj filmov, spijsva pivo (ja, tukaj ga končno žingajo!) in nato se pridruživa mitingu ob štirih. Tuba. To je samo za moške. In mojstri so se spravili name, da me napijejo. Z vsemi sem moral piti. In na koncu so bili fantje precej zdelani. Le zakaj? Meni je tistih nekaj litrčkov le koristilo za zdravljenje ledvic. Kakorkoli, prvič pijem tubo, po okusu je nekje med cvičkom in pivom, po vsebnosti alkohola med cvičkom in (normalnim) vinom. Ampak. Glavno pride šele sedaj. Pridelava. Vsi vemo kako se prideluje cviček. Sploh ni malo dela. Zgodba o tubi je povsem drugačna. Pije se po tretji uri in pitje se konča pred večerjo. Ko se konča, ko so flaše prazne, se stopi do bližnje palme in pod odrezano vejo obesi novo posodo (prazen kokosov oreh). Naslednje jutro (eno samo noč se polni!) se ga pobere in taisto popoldne pije (en sam dan fermentira do 9% alkohola!). A ni to raj?! Če kdo misli, da ni, lahko počaka in po nekaj dnevih je alkohola že okoli 50%. Pacifiško genialno! Neverjetni so, kako malo delajo. Res neverjetni. In če kdo še vedno dvomi, da sem se zares znašel v raju, si naj še enkrat prebere prejšnji odstavek. Vse te joške in nobeni nič nerodno...

Kakorkoli, Vesno skrbi, da sploh ne izplujeva, Francis nama je dovolil, da ostaneva kolikor časa želiva. Skrbi jo zato, ker kot turist lahko ostane le dva tedna, potem se pa že smatra za residenta. In residenti se morajo obleči v narodno nošo. Jaz imam čisto drugačne pomisleke. Do sedaj sem mislil, da je najhujša stvar, ki se ti na rajskem otoku lahko zgodi, da ti pade na glavo kokosov oreh, ko na mivkasti plaži ležiš pod palmo. Sedaj vem, da je huje od tega, da ti na glavo pade flaša tube. In se razlije...

po 870 Nm končno spet kopno

Francisov 3 letni vnuk

Francisova hči; najmlajša - sedem otrok je pridelal v svojih 54 letih

edina cerkev v vasi s 300 prebivalci

naša boja ima ketno okoli in okoli zavito okoli in okoli korale :)

string ray je plaval cca 10 m pod menoj, zato slaba vidljivost

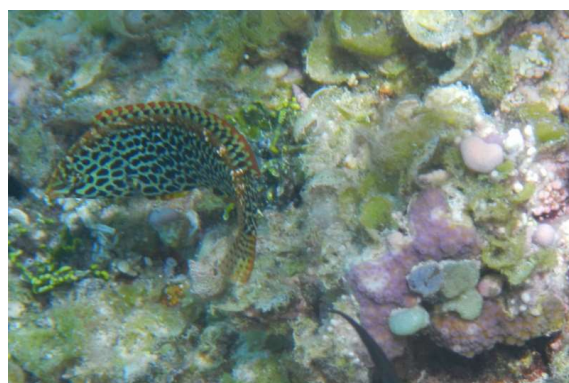
brez moje Čepinke pa ne gre pod vodo

žal se žensk ne spodobi ravno fotkati, zato bodo danes večinoma ribe

tako ogromnih nisem še nikjer videla - v dolžino so imele tukaj najmanj pol metra - da sem najprej malce ustrašila

tigrice je bila zelo hitra

Pacifik 2014

Federal States of Micronesia

14. oktober 2014, torek

Lamotrek

Vesna je zbolela. Že zjutraj ni bila v redu, dopoldan je prišla še vročina 40 stopinj, kar je precej nad temperaturo okolice. Oči ima motne, okoli ledvic rdeče madeže, pa še zebe jo. Ni druge, kot da se po hitrem postopku preklopi na antibiotics mode. Žal pa to ne deluje v minuti in najin jutrišnji odhod je prestavljen na pojutrišnjem. Plavanje danes zanjo odpade, čeprav je čudovit dan. Manjana. Mogoče. Inšalah.

Sam se lotim kopiranja filmov na disk, ki ga nameravam pustiti otoku. Tako, kot slovensko zastavo z najinima podpisoma. Kopiranje se zavleče preko poldneva in naokoli privesla Francis. Klepet in pivo. In še malo klepeta in še malo piva. In spet. Pa je ura tri popoldan, ko se začne s pitjem tube. In gre in me povabi, da se pridružim. Vesna ne zmore, čeprav jo kar mika ta prečudovit običaj. In potem tuba. Nekaj so se le naučili včeraj, sedaj z mano pijejo s precej več spoštovanja. Seveda lahko popijem kolikor želim, le tekovanja se ne gredo več.

In potem nazaj na barko. S Francisom. On bi poklical sina na Guam. Edina zveza otoka s svetom je ladja, ki pride nekajkrat na leto in prinese ter odnese pisma. In pa satelitski telefoni obiskovalcev. Da to ni ravno pogosto pove podatek, da je njegov sin že štiri leta na Guamu in ga še ni uspel poklicat. Verjamem mu, napisano ima napačno pozivno številko za Guam. Ampak jaz in internet jo veva iz glave! In ker se sin ne javi, čakava, da pride domov. In preverjava, če je pivo iz Nove Zelandije še v redu. Je. Ampak, mogoče je to slučajno ravno ta piksna. Preveriva še drugo in spet je v redu. In še tretjo. Tudi OK. In še vse nadaljnje so dobre. Zanimivo. Končno sem našel otok na Pacifiku, kjer se lahko pije kolikor si srce zaželi. Fantastično. In če k temu dodam še vse te silne joške...

velikokrat najdem ježeve bodice in tokrat tudi prazne lupine, ampak ježev pa še nisem videla - očitno so mojim očem dobro skriti med koralami

Francisova hči je ravno dva tedna nazaj rodila deklico

ko sva prišla na ta otok, mi je najprej padlo v oči, da ni hišic na vodi; tukaj hodijo kar direktno v morje na stranišče in ne komplicirajo z gradnjo

šola ima tudi kar nekaj računalnikov, nove klopi in stole

dekle, ki ni oblečena tradicionalno

če bonbonček dobi, je pa treba pozirati

najstniki ob igri

fantič je hotel biti na fotki, brez bonbona !

imajo zelo dobrega mojstra izdelovalca njihovih kajakov; miniaturna izvedba je tudi v cerkvi ...taki oltarji so prav simpatični; zanimivost: pri maši sedijo ženske na levi, moški na desni strani, kar je meni za katoliško cerkev neobičajno

15. oktober 2014, sreda

Lamotrek

Vesna še vedno ni v redu, kljub antibiotikom. Dopoldne tako mine na barki, ko ne vea kaj bi storila. Pa se odločiva, da le greva malo pogledat na otok. Jaz sem obljubil, da bom zaflikal eno zračnico, Vesna bi šla rada naokoli po otoku. In se spravlja v dingija in privesla naokoli Francis. Banane in papaja. Mislim, da bi tudi kakšno pivce popil, pa po hitrem postopku pograbsava darilo, ga odsloviva in se takoj za njim odpraviva na obalo še midva.

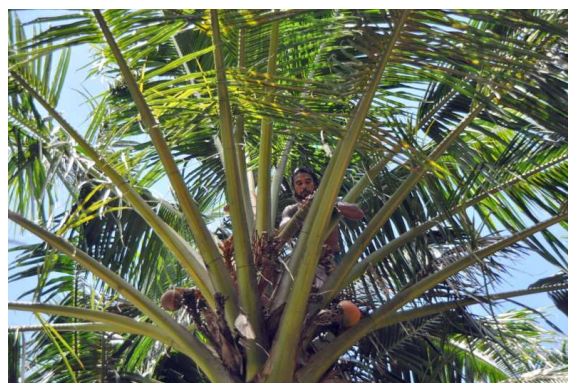
Vesna torej v ekskurzijo, jaz v gumi klinika delavnico z pomenljivim imenom Tyre Repair Service Under the Palm Tree. Zračnica na eni šajtrgi je strgana skoraj na polovico in gumi klinika se kmalu preseli izpod palme na Malo. Niti na prvotni lokaciji, niti na super truper hi-tech lokaciji čarovnije ne uspevajo. Zračnica je pač preveč raztrgana. Zato pa na prvotni lokaciji lepo uspeva kokosova voda in na nadomestni lokaciji Amstel Light. In posel je tako kompleksen, da je ura hitro tri in zvon na obali kliče k maši. Tuba time se imenuje najpomembnejša maša, maša vseh maš. Tega res ni za zamuditi. In delo v trenutku pade iz rok in v naslednjem delčku sekunde Tender to Mala s ful gasom fura dva žejna in zgarana delavca (pivo v delavnici je v trenutku pozabljeno) k maši. Pravzaprav le na del maše. Na tisti del, kjer se pije mašno vino. Vsi udeleženci seanse ga pijejo, ne le fajmošter. Tuba time.

Vesna si podrobno ogleda vasico. Ni kaj dosti za videti, pove kasneje. Hja, njej morda res ne, meni bi bilo sigurno všeč brstenje narave. Pa moram čas zapravljat pri maši. In vljudno čvekati z domorodci. No, saj ne rečem, saj je zanimivo, bi bilo pa kaj drugega sigurno tudi zanimivo.

Zvečer je spet telefoniada z Guamom. Francis. Četrto ure klepeta si plača z ribo in dvolitrsko steklenico tube. No ja, ni ravno primerljivo, je pa ta tudi v redu. Saj vendar ni vedno potrebno gledati skozi prizmo denarja, mar ne? Še posebej, ker se pogovarja s sestro in mu nečakinja umira za rakom. Ker nimamo s seboj kakšnega protibolečinskega mamila (opija, koke ali vsaj trave) naju prosi, če mu lahko damo vsaj steklenico hladne vode, da lahko mlada punca, stara malo preko dvajset let, naredi požirek ohlajene vode in potem spokojno umre. Na otoku ni hladilnika. Ni elektrike. Ravno sedaj elektrificirajo otok. Vsaki hiši pripadajo štirje veliki solarni paneli, pripadajoči akumulatorji in inverter. Vse otoke v Yapu bodo tako opremili. Darilo EU, naše darilo.

medtem,ko je Tone popravljaj gumo, je imel zelo veliko gledalcev

ko se dela tuba, je treba opoldne odrezati spet malo veje, da naprej teče

endvatri je na vrhu palme;ni kaj mlad fant, pa še fejest povrhu :)

na sredini otoka imajo ogromen nasada taro

pogled na oceansko stran

ženske kuhajo taro

celo ena cesta je, tako, da ne veš kje je prava pot do kakšnih hiš

hiše so po tajfunu več ali manj vse zidane

pitje tube pri sosednji moški hiši - 3 moške hiše so na otoku - kjer se zbirajo moški

tukaj so se ravno dobro začeli zbirati na popoldanski tubi - tekočina je bele barve

Francisova žena mi pleče košaro v katero mi bo potem dala hrano za seboj

za večerjo reef riba pečena na odprtem ognju, zraven pa pečeni kruhovec - vse pripravila Francisova žena

16. oktober 2014, četrtek

Lamotrek - Woleai

Po jutranji kavici se odveževa z mooringa in v čisti bonaci odmotorirava skozi prehod iz lagune v ocean. Cel dan ni sapice. Pečeva kruh, delava vodo, poslušava muziko (sploh ne pomnim kdaj sva jo nazadnje) in poležavava po palubi. Vesna je boljše, zato sem pa jaz sesut, ponoči sem imel napad ledvičnih kamnov in brez arcnij ne vem, kako bi dočakal jutro. Hvala Spasmex, čeprav ti je rok uporabe potekel že pred dvema letoma, si se dobro odrezal.

Računam zalogo goriva. Z malo domišljije ga imava dovolj le do Yapa. Če bo še vedno tako, kot je sedaj, seveda. Če se nama pa spet postavijo zahodni vetrovi, pa ... inšalah. Tudi tok imava v kljun. Ni ga sicer veliko, okoli enega vozla ga namerim, je pa to s to zadevo tako, da če bi tekel v drugo smer, bi mi prihranil kanto goriva na dan. Vsak dan.

Kosilo (ali pa večerja, kaj vem kako bi imenoval obrok ob petih popoldan) je kot se spodobi. Riba s koralnega grebena, ki sva jo dobila včeraj v dar, banane kuhane v kokosovem mleku, riž in papajina omaka. Mljac! Potem pa v pisarno in po pisarni v kino. Električne je danes ogromno.

tudi ptiči deskajo

17. oktober 2014, petek

Woleai

Zakaj se vsi problemi začnejo ponoči? Lepo v miru spim v kokpitu, ko me zbudi čuden zvok, ne prav glasen, a vendar. Sliši se kot bi pela žica v vetru. Pa je bonaca in poje le motor. Pa ja ni spet kaj?! Vstopim v kabino in zvok je v trenutku pozabljen. Zvok zamenja vonj. Vonj po bakelitu. A-ja-ja-jaaah! Vrag odnio šalu! Razšraufam nabreklo sedalo v salonu in kaj vidim? Napihnjene akumulatorji, vroči, primerni za peko jajčk na oko. Takoj žice stran. V nadaljevanju poti se furamo brez akujev, itak dela motor. Noč je rešena, lahko spim dalje, jutro bo prineslo rešitev.

In jo prinese. Štirje od šestih akumulatorjev so za v smeti, ne ohladijo se niti do večera, tako so segreti (no, resnici na ljubo, okolica ni naklonjena hlajenju, pa vseeno). Popotovanje bova pač nadaljevala le z 225 Ah, hvala bogu, da niso odleteli vsi. Upam, da vsaj zadnji par zdrži do Filipinov, kjer bom morda lahko kupil nove. Morda!

Woleai. Spet sva vezana na bojo po popolnoma nestresnem vplutju skozi širok preliv v laguno in neproblematičnem vijuganju med koralnimi glavami. Po zaslugi OpenCPN in njegovih Google Earth posnetkov - pregrešno drag Navionics je

premaknjen za četrto milje. Scorpio je call sign našega gostitelja (imena mu ne vem) in po mednarodnih vstopnih formalnostih (kar pragmatično pomeni plačilo 10 dolarjev po glavi za landing fee, dec-ol-folks) nama je cel otok na voljo. Le najprej morava do poglavarjev na spoznavni večer. Ok, nou-problem.

Poglavarja sta dva. Francis Ne-vem-kdo in Francis Še-manj-vem-kdo. Slepí skoraj stoletnik Francis ima nagovor v woleaiščini in ravno kar upokojeni 65 letni vodič s kodnim imenom Scorpio, bivši kapetan kadje in federalni uradnik, prevaja. Vse nama razložijo, kam smeva in kam ne smeva. Ravno je bila smrt v enem klanu in so zato nekateri deli otoka ta mesec tabu. In še kakšno malenkost povedo. Midva sva tiho in poslušava. Potem govorim jaz in so oni tiho in gledajo. Gledajo, kakšno darilo sva jim prinesla (morda pa tudi poslušajo, kaj pa vem ali jih zanima kje je Eslovanja).

Ura je tri in ... ne, ne ni še uradno tuba time. Štirje krogi s tubaši so na otoku in pitje se začne ob petih. V treh krogih. V našem se pač začne že ob treh, ker ta krog danes gosti tako pomembne goste. No, pa dajmo. Itak bomo tekmovali v pitju samo danes, jutri bodo že ukročeni. Čvekamo vse živo in vsaj nekaj sogovornikov je precej zanimivih. Le kako so lahko tako razgledani, ko pa živijo na otočku sredi ničesar? Vesna se izmuzne in odpravi naokoli po otoku in v šoping interneta. Šoping uspešen, le računalnik je na barki in midva neskončno neorganizirana. Popoldne se konča tako, da prinesem jaz računalnik na obalo in ne najdem Vesne, ki me čaka drugje. Šlamastika. In nocoj bo spet pel Inmarsat, navkljub (po zatiranjevanju otočanov) hitrejšem linku, kot ga ima Yap.

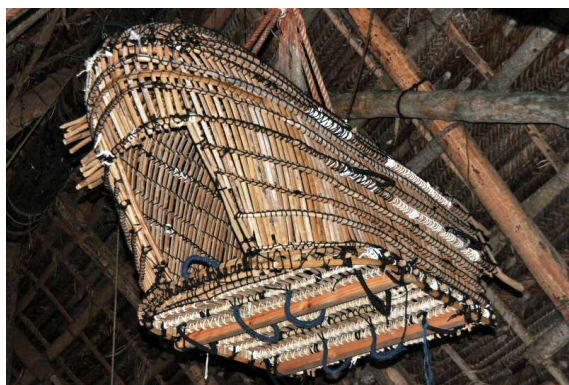
Je pa otok precej bolj razvit, kot Lamotrek. Imajo mini elektrarno in vsaka hiša ima elektriko, imajo internet, precej računalnikov, dispanzer in celo nekaj motornih vozil je na otoku, ki v dolžino meri le slab kilometer. V širino pa atolski otok itak nikoli ne meri kaj dosti več kot nekaj deset metrov. In spet se naokoli mirno in dostojanstveno sprehajajo joške, ogromno jošk...

Woleai, atol z osmimi otoki

že na Lamotreku in tudi tukaj imajo zelo lične kanuje

za eno tako veliko past za ribe potrebujejo en teden za izdelavo, s tem, da imajo tudi ves material že pripravljen, ki je ravno tako vse ročno izdelan (vrvi, pletenice ipd)

japonci so postavili spomenik v obliki zvonca svojim padlim vojakom na tem atolu

glavna in edina cesta na otoku

čeprav je zelo deževalo, se ženske niso pustile motiti pri klepetu

hiše so ali zidane, ali kar iz pločevine ali kombinacija obeh ali pa tiste stare tradicionalne

žal ljudi nisem slikala, zoprno mi je bilo vsakega vprašati, če smem stisniti fotko

18. oktober 2014, sobota

Woleai

Vesna se odpravi na internet. Namerava prenesti vse podatke, ki jih potrebuje za pripravo DDV in naložiti slike v dnevnik. Po skoraj mesecu dni sva prvič na poceni netu. Vendar. Nikjer ne najdemo adapterja, vtičnice na Woleaiu so ameriške, kot tudi drugod po Mikroneziji. No, računa, da bosta dve uri, kolikor je še baterije, dovolj. Račun brez krčmarja! Internet je tako silno počasen, da nekaj deset MB podatkov prenaša cel ljubi dan. Fotke sploh ne pridejo na vrsto. Ko zmanjka baterije, se preseli v sosednjo hišo, kjer jo gostijo z elektriko, hrano in pijačo. Tako, kot je pri Mikronezijcih v navadi. Ej, kako se ji gode! In kako bi se šele meni na njenem mestu, ko so jo pa stregle same mladenke v narodnih nošah.

No, jaz na drugem koncu otoka naštimam Mathiasu, alias Scorpio, nekaj programčkov in nato - jasno, kot že povsod do sedaj - prekopiram še nekaj filmov. In malo klepetava in mi pove, da so danes zjutraj dobili z Guama opozorilo, da so se zračne gmote začele vrteti dobrih tristo milj jugovzhodno od nas. Lahko ne bo nič in bo vse skupaj v nekaj dneh razpadlo, lahko bo pa hudo sranje. In če bo sranje, jih bo direkt povozilo. In naju zraven, ki sva pri njih na obisku. Nič kaj prijeten občutek.

In ta neprijetni občutek naju (predvsem mene) nažene na morje. Popoldne izplujeva proti Yapu, tri dni proti vetru in toku imava do tja. Jutri je nedelja in itak nimava kaj za početi, šele v ponedeljek bi se spet lahko družili. V torek bo pa morda že prepozno za izplutje. In Woleai je popolnoma neprimeren za prevedriti ciklon, ker je na jugu reef potopljen in se val v laguno privlači na polno.

na kokosovih lupinah se kuhajo banane in taro s kopro; banane s kopro sladkajo še dodatno s sladkorjem...

otroška zibelka v kateri 11 mesečna deklica še vedno spi; ležišče je brez pen ali jogija - le rogoznica

...samo je nisem uspela slikati, ko je spala; pri fotkanju je bila zelo resna :)

notranjost hiše kjer je še ena zibelka (pokrita z belim pregrinjalom zaradi mrčesa), v njej spi 5 mesečna Hanna; pohištva ni, kakšnega reda pa tudi ne :)

19. oktober 2014, nedelja

Woleai - Yap

Nedelja je in ob nedeljah veter počiva. Ali pa gre k maši, kaj pa vem. Vem le, da ga ni. Ni ga bilo ponoči in danes preko dneva je popolna bonaca, 0 Bf. Vse, kar se dogaja, je da teče tok. Proti nam, kakopak. Kurimo zadnje litre goriva in upam, da bo napoved za jutri zdržala. Obeta nam rahle vetrove, najprej točno v nos, kasneje pa rahlo z boka. Ostra orca. Brez tega ne prideva do Yapa, do najbližje tankštele, torej. Še dobro, da sva diesel kupila v Pohnpeju na galone, v eni galoni je 3,78 krat več goriva, kot v litru!

Hladilnik je skoraj prazen. Loviva, pa nič ne ujameva. Sedaj sem že skoraj prepričan, da je kriva vaba. Sicer sva vedno ujela v nekaj urah, sedaj ne ujameva nič v nekaj tednih. Težko verjamem, da je ocean tukaj prazen, vsepovsod drugje pa poln rib. Sigurno je problem v vabi. Živiva torej na konzervah, kar tudi ni tako slabo. Spoznavam nova živila. Od včeraj dalje vem, da obstajajo kalamari v konzervi in ko je konzerva enkrat odprta je rezultat risotto ala frutti di mare. Evo ideja: kitajski riž in ameriška konzerva pa lahko odpremo oštarijo z dalmatinsko kuhinjo.

Vesna dedeveja. Dokler je motor, imamo elektriko. Potem bo spet kriza. Še posebej sedaj, ko sem odklopil štiri akumulatorje. Na zalogo tudi spečeva kruh in narediva vodo. Da bo malo rezerve za hude čase. Spet ga biksa avtopilot. Danes je morje kot olje in ne uspem najti vzroka. Tudi chart plotter se je enkrat resetiral (kar ne pomnim, da bi kdaj že bilo). UPS nagaja in najprej noče delat, kasneje dela v redu. Je vsemu temu vzrok le elektrika? Upam.

20. oktober 2014, ponedeljek

Woleai - Yap

Že nekaj dni srečujeva ladje. No, ne morem reči, da je ravno gužva, morda dve ali tri na dan. Za pacifiške razmere, kjer normalno ni nikogar, pa je to presenetljivo veliko. Resnici na ljubo, večino jih vidijo le moji instrumenti, oko ne nese tako daleč. Zemlja je pač ukrivljena, ni kaj. Z eno smo bili pa vseeno na collision course, pa je 650 čevljska kontejnerska barčica navkljub temu, da mi je prihajala z desne, slabih deset milj pred neprijetnim srečanjem lepo odvila za 20 stopinj in plula prijetno miljo in pol za Malo. Lepo od njih. Japonci. Kakorkoli, tale AIS oddajnik le ni čisto brez veze. Dovolj je, da pride prav le nekajkrat v življenjski dobi, pa je krepko poplačanih tistih nekaj sto evrov, kolikor taka igrača stane.

Lovska sreča je opoteča. Danes se je najprej nasmehnila ribi, ki jo popiha skupaj z našo vabo. Tole je pa res že tu-mač!

Tokrat je popustila vrtalka. Ne gremo se več tako. Dol z vso dosedanjo šaro, namontiram ganc nov laks, ganc novo vrtavko, ganc novo zajlico in najboljšo vabo, kar jih imam, tudi ganc novo. Pa da vidimo, kdo bo koga! Ne mine pol ure in prvi rezultat je tu. Ujamem ptiča. A-ja-ja-jaaaah! Kaj so danes že ptiči prismojeni? Ali pa je to morje res tako prazno, da ptiči pikirajo na plastične ribice. No, ko že razmišljava, kako ga potegniti na krov in potem še tudi najbolj primerno pripraviti, se mu uspe rešiti. Tudi v redu. Bomo pa kralja jedli za kosilo.

ilegalec na barki med plovbo-sicer pa, zakaj bi letel, če se lahko zastonj pelje ?

le kako ima lahko tako veliko obleke na sebi pri tej vročini? :)

21. oktober 2014, torek

Colonia, Yap

Noč je bila naporna. Nekaj neviht v okolici, ki se jim uspešno izogneva, mi ni dalo skoraj nič spati. Veter je menjal smer in jakost, kot za stavo. V povprečju je bil pa šibek in sva morala trajbati motor. In malo pred poldnevom le pritrjaba do Colonie, glavnega mesta države Yap. Mesta? No, ja, mesta, saj ima vendar luko, pošto, banko, trgovino, hotel, restavracijo in ne-vem-koliko uradnikov. Neskončno so prijazni in klirens mine v pol ure (hitreje pač midva ne zmoreva izpolniti vseh potrebnih papirjev). Ko je vse skupaj mimo, pa nikakor ne znava naštet, pri kateri veji oblasti vse sva se klirala. Port, customs, immigration, helth, quarantine, bioscurity in ... še dva papirja za ne-vem-koga sva izpolnila in podpisala (in razdelila nekaj fotokopij dokumentov in crew liste).

Vroče je in ko zapustiva prijetno ohlajeno pisarno luškega kapitana, morava direktno na kosilo. In hladno pivo! Dobro kosilo je smešno poceni, pivo pa s svojimi tri-in-kvoter dolarji dražje, kot v Pohnpeju ali Majuru (in cenejše, kot kjerkoli drugje). Ampak. Ne glede na vse je, vredno svojega denarja! Le kelnerca je po nekaj otoških brhkih mladenkah zadnjih tednov taka, no ja, z malo bolj sodčkasto rito. Ampak, važno da zna kuharica dobro kuhat.

Pa malo naokoli, prijeten turistični urad imajo in denar kupim na guamški banki brez težav. Za gorivo ga potrebujem, ampak ne vem še ali mi bo uspelo parkirati ob plimi na črpalki. Ob oseki je sigurno preplitvo, ob plimi mi pa še ni jasno. Če ne bo šlo, mi ga pripeljejo na dock v cisterni. Jutri se odločim. Pomembno je, da mi ga ne bo potrebno trajbat v kanistrih! Skoraj 450 litrov sva ga skurila. Doldrums!

Če že govorim o mestu, je potrebno omeniti, da je večina ljudi oblečena po zahodnjaško, se pa najdejo tudi taki v narodni noši. Tudi ženske. V centru glavnega mesta. Vendar, na žalost mojih oči, le starejše. Hic! Je pa mesto spodobno urejeno. Za pacifiške razmere, seveda. Vesna popoldne na internet, jaz na počitek. Utrujen sem od zadnjih nekaj dni. Ona se vrne utrujena od počasnosti interneta.

Yap pred nami - po atolih so to zelo visoki hribi :)

čisto mesto

sredi mesta je bila mama tradicionalno oblečena

money stone - tega je veliko na otoku

nekateri moški so oblečeni tradicionalno; veliko moških poleg raznih kanglic nosi torbice narejene iz pandanusa

pa ti ameriški avtobusi vsepovsod po svetu

muzej na prostem - takih hiš na prejšnjih dveh atolih nisva videla nikjer - je pa to ogromno vloženega dela v izdelavo le teh

no, pa je Mala spet edina sidrana v zalivu - nobene druge jadrnice ni na otoku

vsaka od držav FSM ima napisano na tablici svojo posebnost

tudi tukaj je videti kar nekaj tradicionalnih kanujev in ne samo plastični čolni

22. oktober 2014, sreda

Colonia, Yap

Najprej s palico meriti globino na pomolu pri črpalki. En meter devetdeset. Torej bo šlo! Hvala kratka kobilica. Ampak. Ne danes, manjana. Sledi sprehod od hardware stora do hardware stora. Adapter za ameriške vtičnice sva izgubila in je pač treba kupiti novega. Spotoma povprašam še za deep cycle akumulatorje. Ja, mogoče jim imamo, kaj pa je sploh to? In pokažejo mi škatle z vsemi podatki le v korejščini. Hja, tako meni ne bodo kaj dosti prodali. Prepišem si sicer oznake in bom preveril na netu. Če bom. Tako je počasen, da najbrž ne bom imel volje. Itak so to skoraj sigurno navadni avtomobilski akumulatorji, vsaj po ceni sodeč.

Potem pa na klepet do Glena. Svoj katamaran popravlja, ko ga je po neskončni sreči uspel rešiti lani novembra, ko je bil na Woleaju in je mimo (mimo, ne preko!) pricapljal tajfunček. V laguni je 80 vozlov vetra naredilo valove, ki so se valili preko strehe kabine 50 čeveljskega katiča. Boril se je vse dokler se ni strgala 12 mm veriga... Z veliko sreče ga je vrglo na peščeno obalo in je posadka preživela le z nekaj poškodbami. Če bi končal na reefu nekaj sto metrov zraven, mi vsega tega ne bi mogel pripovedovati. In vsi prebivalci so mu stali ob strani in reševali, kar se je rešiti dalo. V naslednjih dneh so zadevo toliko poflikali, da so ga lahko zvezli do Yapa, kjer so ga potegnili na suho. Še vedno ga popravlja... Verigo je strgalo, pa je imel samo 80 vozlov vetra. Koliko ljudi poznam, ki so v takih razmerah veselo jadrati. Marinski jadranci. In kar nekaj resnih in spoštovanih ljudi poznam, ki so mirno preživeli nevihte s 50 vozli. Hja, med sunki in trajnim vetrom je ogromna razlika. Energija vetra narašča s tretjo potenco hitrosti in energija je potrebna za zgraditi valove.

Kakorkoli, ko tako klepetava, mu omenim, da bom moral nekako pridrajsati do Filipinov, tam pa pogledati naokoli za rezervnimi deli za avtopilot. Do Filipinov, me pobara? Zakaj pa ne pogledaš kar na Yapu? Raymarine linear arm type 2S in rudder sensor pač lahko dobiš tukaj, vse ex-stock. Zame zastoj. Časti njegova zavarovalnica. Saj sem vedel! Bolj, kot je kraj bogu za hrbtom, bolj se lahko zaneseš na popravilo. In tako razšraufava linerni pogon, pa je vse videti v redu. Tudi rudder senzor je do neke mere videti v redu. Hmmm... torej je napaka lahko samo v računalniku ali pa v napajanju. Na žalost pa vsega skupaj ne morem preveriti in locirati vzroka, ker mi zadeva dela povsem v redu, le vsakih nekaj dni ali nekaj ur, naključno pač, mi javi alarm in se izklopi. Pa ga resetiram in trajbam dalje. Ampak, tako jaz nočem potovati. Ko grem ponoči spat, rad spim v miru do jutra.

Vesna je na netu cel dan. No, bolj kot na netu, je na elektriki. Že prej naši akumulatorji niso bili ravno za filanje teh požrešnih mašinc, sedaj pa sploh ne. Še posebej ne, ko je oblačno in popolna bonaca. No, pridruživ se ji na kosilu in zvečer jo zamenjam za mašingo, ko se ona preseli v pralnico.

pa naj bo vsaj nekaj rožic

ta glava bi bolj pasala v kakšno avstralijo ali ameriko, ne pa na yap kjer nisem videla niti ene krave, vola, konja ..

23. oktober 2014, četrtek

Colonia, Yap

Po dolgem času sva uspela kupiti jajca. In to ne kar tako katera koli jajca. Kurja jajca, uvožena iz Združenih Držav! Kot vsa njihova roba, imajo tudi jajca na embalaži napisana navodila za uporabo in seveda tudi nutrition facts. Mimogrede, nikjer pa ni napisan datum valitve (ali morda proizvodnje?). Kdo bi razumel kečaparje, le kdo?! Si pa zato v navodilih lahko preberem, črno na belem, da so jajca živilo za kuhanje. Res je, ni kaj. In pod rubriko nutrition facts lepo piše, da pakunga vsebuje 12 servingsov in v vsakem servingsu je po eno jajce. In en servings vsebuje 79% dnevne doze holesterola. Hmm... za zajtrk pojem dve jajčki na oko, spečeni na šestih lističih slanine. Pri slanini je precej bolje s holesterolom. Dva lističa sta per serving in en serving vsebuje le 5% dnevne doze holesterola. Že vem, zakaj imam kralja raje, kot ptiče! Skupaj sem se tako danes zaholesterolal že s čisto navadnim zajtrkom, pripravljenim skladno z navodili, kar za 173%. Hja, še dobro, da sedaj to vem. Se koj počutim bolje. In še dobro, da jem tablete proti holesterolu...

Še pred zajtrkom pa skočiva na črpalko. Pohiteti je potrebno, plima je in ob plimi je vode na fuel docku 190 cm. Na centimeter! Spet je prišla prav kratka kobilica. 430 litrov pretočiti v tanke s karnistri ne bi bilo najbolj prijetno opravilo. Še posebej ne v tej vročini in vlagi. In po zajtrku Vesna na laundromat in jaz na brkljanje po barki in službeno delo. In na kosilo in na neskončno počasen net. Niti 2 MB velikega maila se ne downloadat, kaj šele kaj drugega bolj resnega početi. Groza!

Popoldan preživim v lokalni pivovarni ob testiranju vseh treh vrst piva, ki jih varijo. Temno je najboljše. Vesni pa mine v iskanju rentiča, šopingu in pošiljanju spominov po pošti. Še pri uradnikih se ustavim in prestavim napovedani odhod iz jutri na ponedeljek. Kako so vsi razočarani! Jutri je praznik, ki so nama ga zamolčali, da bi pokasirali over time, tako pa... Zvečer še večerja z Glenom in Marijo. Prijetno klepetamo celih pet ur, ko nas počasi deložirajo iz oštarije.

čez cca14 dni bo tekmovanje s kanuji in razne ostale prireditve; žal mi je, da bova to zamudila

fantje trenirajo

pokopališča so ali zraven hiš ali posebej, vsa pa zelo načičkana s plastičnim cvetjem in ostalim okrasjem

pa še malo zatežim s tem money stone, ki leži vsepovsod po otoku

24. oktober 2014, petek

Colonia, Yap

Danes je v deželi praznik in danes se nič ne dela. Kot, da se sicer dela? No, to še ne pomeni, da nihče nič ne dela. Mala crew se loti menjave olja in filtrov. Popolnoma rutinska zadeva se spremeni v naporno opravilo pri 33 stopinjah in skoraj utekočinjeni vlagi. Šele opoldne je zadeva urejena. Pa na kosilo. Jaz, Vesni je prevroče, da bi jedla. Lepo. Bomo pa nekaj dolarjev manj pustili v oštariji.

Popoldanska izmena pomeni sedenje ob pivcu in za računalnikom na elektriki. In delo. In obupavanje nad neskončno počasnim netom. Nekako le uspeva nekaj postoriti. In se zahvaliti Sonji za gostoljubje (itak sva sama v oštariji marinskega kluba in najinih nekaj dolarjev bo njihov današnji celodnevni prihodek). Zato pa Sonja, tako kot pravzaprav vsi Mikronezijci, lepo in pravilno izgovarjajo moje ime. Tu sem Anton in ne Enton. Pohvalno.

Vsakodnevno preverjam vreme in trenutno na mojih kartah ni videti kakšne resne nevarnosti. Upam, da tako ostane še teden ali dva, ko bova (skoraj) varno parkirana na Filipinih. No, upam, da bova. Šele danes sem poslal poizvedbo za prosto mesto v marini. Upam, da ga imajo...

večinoma nasajena neka vrsta žive meje skoraj na vseh cestah

kamuflačne barve cerkve

še ena izmed poti kjer so naloženi kamniti denarji

makedamske poti so včasih zelo razrite

25. oktober 2014, sobota

Colonia, Yap

Malo brkljava po barki, pa ne dolgo. Vročina po deseti uri je prehuda. Greva naokoli, pogledat kje živita Glen in Mary. Spotoma vidim zanimivo obvestilo na bančnih vratih. Poziv vsem utajevalcem davkov, da imajo v mesecu oktobru čas, da prijavijo vse svoje davčne utaje in bodo takoj pomiloščeni. General Tax Amnesty. Zanimivo. Do tega trenutka sem bil prepričan, da kaj takega ni mogoče. Pa očitno je. No, da bo slika popolna, je potrebno vedeti, da je to v mesecu pred volitvami. Kako je že bilo pri nas z vinjetami in zapornikovo vlado pred nekaj leti?

Glen in Mary sta doma. Klepetamo in nama se nikamor ne mudi. Prostor je klimatiziran. Tudi, če bi bil pogovor dolgočasen, midva ne bi tiščala nazaj v vročino. Pa ni dolgočasen, prav prijeten je. Glen mi mimogrede pove, da je bil že dvakrat brodolomec. Za drugič vem, to je bilo na Woleaju, ko ga je povozil lanski tajfun. Prvič je bilo pa pred leti na odprtem morju med Novo Zelandijo in Tongo, ko jim je sredi noči 60 čeveljski katamaran obrnil nenaden sunek vetra. EPIRB preverjeno deluje, pove. Niti dve uri ni trajalo od sproženja alarma do preleta letala reševalne službe, ki je potem do jutra krožilo nad njimi (le z enim odletom po gorivo) in čakalo, da jih pobere preusmerjena kontejnerska ladja. Hitro in efikasno, le nekaj (verjetno dolgih) ur so bili prepuščeni na milost in nemilost morju 1400 milj od najbližjega resnega kopnega.

Počasi postanemo lačni, zato se pogovor nadaljuje na Mali ob barbekuju. Mary prvič vidi na barki roštilj. Do sedaj je vedno videvala le plinske plagate. Malo sem bil sicer skeptičen, kako bo vse skupaj izpadlo, ker gostje pijejo samo nealkoholno pijačo, Mary celo samo vodo. Ona je tako ortodoksna, da ne pije niti mineralne vode. Pa četudi je ta direkt iz njene domovine. Glen je drugačen, on z veseljem spi nekaj kozarcev Kiwi Sparkling Water. In nadaljuje s kokakolo. Ne glede na mojo skepso, pa sva z Vesno in nesebično pomočjo Budija vseeno le rešila čast griljade.

Na roštilju je mešano meso. Štiri vrste mesa: mahi mahi, red snaper, green turtle in pork. In malancani za Vesno. Še papajina omaka po pacifiško in malancani v olivnem olju po mediteransko. Da vse skupaj ne bo preveč enostavno, je bil za predjed kruhek s prekmurskim bučnim oljem in dolenjsko medico. Se vidi, da sva sinoči gledala film Haute Cuisine... No, če sta Kiwija okusila kopico novih okusov, sva tudi midva enega. Želvo. Spečena na grilu v obliki ražnjičev je bila odlična. Ne zanimiva, odlična - da ne bo nesporazuma. Kar se hrane tiče, naredimo pred odhodom še nekaj bartel poslov, midva pridobiva kokosove orehe, ona dva banane. Tako smo si pošteno (ne bratsko) razdelili darove domačinov.

zdolgočaseni fantič se sprehaja po morju ...

k sreči se je še ohranila tradicija izdelovanja kanojev, ki so po vsej Mikroneziji podobne in lepega designa

takih hiš v katerih še živijo na Yapu je kar nekaj; čeprav jih že masovno spodrivajo novodobne hiše

oštarijo Moon rize je vodila Filipinka z Manile; ni bilo kakšne kvalitete ..

na severovzhodnem koncu najdeš lepe peščene plaže

otoki povezani med seboj z mostovi, a ni šans, da bi bilo prehodno, ker je preveč mangrove

cerkva je kar nekaj na otoku

pot kamnitega denarja po urejeni zelenici

26. oktober 2014, nedelja

Colonia, Yap

Ko zjutraj hodiva po skoraj praznem mestecu in pozdravljava redke mimoidoče z gud-monin mi odvrnejo z gud-monin-keptn. Hja, saj mi je čisto vseeno kako mi rečejo, nikakor mi pa ni vseeno, če vidim, da vedo kdo sem. Slednje je res dober občutek, občutek, da nisi samo turist številka 654385, ampak človek z imenom in priimkom. Majhno mestece je tole in vsi vedo vse. Sinoči je mimo priveslal fant in povedal, da naju je videl na Woleaju. Malo mi je bilo nerodno, da se ga ne spomnim, samo midva sva dva, njih je bilo pa tisoč. Pa še punce sem tam bolj preučeval, kot fante. In tudi nje bi lažje ločil po joškah, kot po obrazu...

No, ob pol devetih se usedeva v rentiča, tokrat imava spet terenca. 20 evrov za precej novega Mitsubishija se mi zdi ugodna cena. Prvi vtisi so dobri, ceste relativno urejene, široke, trava ob robu vzorno pokošena in prometa skoraj ni. In ni niti smeti! Čisto nič smeti. Za razliko od Majura in Pohnpeiija, je to precej čist otok. V celem dnevu nisva ob cesti videla niti ene smeti. Kaj takega si za Slovenijo ne bi upal niti približno trditi. Je pa tako, na otoku so paved roads in coral covered roads. Prvim bi po naše rekel asfaltirane ceste, drugim pa slabe makadamske ceste. In v nekaterih inačicah bi coral

covered roads lahko mirno prevedel kot izredno (ali celo obupno) slabe makadamske ceste. 4x4 terenec z reduktorjem je kar prav prišel.

Prvi postanek je pri - frizerju. Oba greva pod škarje in v zameno frizeraju pustiva devet evrov. Tako poceni ne pomnim, da bi se že kdaj strigla. Ampak. Razsipna sva. Na Filipinih, kjer bova čez kak teden, je vse le še ceneje, povedo. No, midva sva tukaj in tukaj sva lačna in žejna. Zanimiv resortek, ki je resnici na ljubo videl že lepše čase, postavljen sredi vasice tik ob obali na severnem robu otoka naju pogosti s kosilom. Ni bilo, da bi se ga spominjal (kosila namreč) - še posebej, ker sem kot šofer pil kokakolo. Je pa okolica zato odtehtala ostalo.

Yap je znan po kamnitem denarju. To piše povsod in povsod se kamnita denarna kolesa tudi nahajajo. Celo v Coloniji se jih da videti, na podeželju jih je pa nebroj. Zanimivo. Zanimive so tudi hiše, ki so spet precej bolj urejene, kot na Pohnpeiju. In za razliko od Majura, okoli hiš ni smetišča, vse je lično pokošeno, pograbljenost in pospravljenost. Lepo.

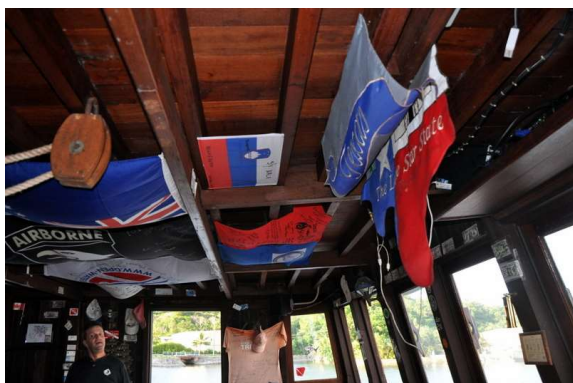
Otok s šest tisoč prebivalci ima dvoje letališč, od katerih je le eno še aktivno in za vsega skupaj nekaj poletov na teden zelo razkošno urejeno. Podobno, kot tudi kompleks igrišč (od tenisa, preko nogometa in košarke do bejzbola in če česa) s tribunami in reflektorji sredi džungle. Ne morem si misliti, da bi lahko bilo kaj drugega, kot darilo katere izmed bogatih držav. Vse je novo in vse sameva. Če bi davkoplačevalci, ki zaslužijo manj kot evro na uro, morali to sami plačati, bi se sigurno odločili za kaj bolj koristnega. Celo pomiloščeni davkoutajevalci svojega prigrjoljufanega denarja ne bi dali za kaj tako nesmiselnega. Prav zanima me, kdo goji te zahodnjaške športe pri 35 stopinjah in 90% vlagi. V senci. Vsak dan v letu.

večji je kamen, več je to vredno...

lastnik ladijske oštarije je Nemec, zato tudi mala pivovarna zraven te ladje

tako, pa je še slovenska zastava v oštariji - na ladji - ki je zraven hotela Manta na Yapu

ladja v kateri je oštarija ima ogromno platno na katerem predvajajo vsak večer filme na temo Yapa in mant

28 letna Erin je drugače doma na enem od atolov države Yap

nekateri domačini pa so si zgradili hiše kar na vodi, da ni problema okoli zemlje

hiše na hribu zgrajene zgolj za oddajo; v eni hiši dva stanovanja; za cca 45m² plačajo mesečno 600USD najemnine plus obrat.str. = itak samo tujci rentajo...

večerja z Glenom in Marie v Esi

27. oktober 2014, ponedeljek

Colonia, Yap

Malo sem se bal, kako bova danes vstala. Sinoči je bil zadnji dan na Yapu, pa je vseeno še kar izšlo. Najprej sva včeraj popoldan v Manta Ray hotelu, v restavraciji na plavajoči ladji, drugi nivo (nivo bara) razobesila slovensko zastavico z najinimi podpisi. Za vse nadaljne Slovence, ki nameravajo obiskati te kraje, da bodo lahko pokazali, od kod prihajajo. Morda se pa čez sedem let le kdo najde. Ne bo mu žal. Danes nama je delal družbo švedski potapljač in nemški lastnik lokala, poročen z Yapijevko. Tipičen japi, povzpeth. Potem sledi večerja v Esi, najboljši restavraciji na otoku. Tokrat skupaj z Mary in Glenom. In na koncu še pivo za slovo s Sonjo v marinski restavraciji. In potem spat.

In jutro je bilo kljub vsemu popolnoma v redu. Vesna najprej odda rentiča, jaz se sprehodim od enega uradnika do drugega in jim napovem spremembo destinacije. Ne greva na Palau, ampak na Filipine. Da bodo ja prav pripravili papirje. Jasno, da jih niso. Ma, bomo že nekako. Zjutraj prispe ladja in se bolj, kot z nama, ukvarjajo z njo. Logično. Še od nekaj ljudi se posloviva in ob pol enajstih končno dvignevo sidro in - via Davao.

Zapuščava torej eno lepših destinacij in definitivno najčistejšo destinacijo na Pacifiku. In zapuščava Pacifik! Po treh sezonah Tihega oceana bova čez nekaj dni zaplula v Filipinsko morje in s tem v JV Azijo. Ja, eno leto sva planirala ostati tukaj, pa sva ostala tri sezone. To pove vse. Pacifik je res ogromen in res je lep. Čudovit. Prečudovit! Predvsem Polinezijci in tudi Mikronezijci so čudoviti gostitelji, prava umetnost je jemati darove in gostitelje pri tem ne izkoriščati in hkrati ne užaliti z zavračanjem daril. Melanezijci so mi bili malo manj všeč, oni bi tudi kakšne solde pobrali, če jih le lahko. A so vseeno neprimerljivo boljši kot kdorkoli kjerkoli v Atlantiku ali Mediteranu. Da jadranske mikrolokacije niti ne omenim.

Po precej pogovorih z lokalci in s turisti, ki so na Palau že bili, sva se torej odločila, da ga spustiva. Ne bi si rada pokvarila lepega vtisa z Yapa in ne bi rada plačevala nenormalno visoke stroške klirensa. Blizu petsto dolarčkov hočejo imeti samo državni uradniki za papirologijo. In, kot bereva in slišiva, je Palau industrijska država, kjer turistična industrija predstavlja praktično edino vejo industrije. Torej bo vse plastično in prirejeno ameriškega okusa? To lahko mirno izpustiva. Če vseeno še vedno malo premišljujemo, jeziček na tehtnici dokončno prevaga izjava Šveda, ki je včeraj priletel s Palaua - internet je popolnoma neuporaben, še slabše je, kot tukaj (kjer je tudi neuporaben, nekaj MB prenosa podatkov traja eno uro). No, če bi bil postanek zastoj, bi se ustavila za dan, največ dva, ker je otok ravno na poti, tako pa...

Včeraj sem si po nekaj dneh končno uspel ogledati karto tokov. Severno od Palaua bi morala pluti s tokom od zadaj ali

brez toka. Nikoli naj ga ne bi imela od spredaj. Lepo. Danes tako tudi je. Še šibak veter je z boka in malo motorirava, malo blefirava z jadri. In lepo napredujeva.

Pacifik 2014

Pacifik

28. oktober 2014, torek

Yap - Filipini (1. dan)

Veter je z nočjo zaključil svoj pohod, tok tudi. Trajbamo motor na nizkih obratih, goriva imamo za 1500 milj, do Samala pred Davaom jih je 800. Moralo bi zadoščat tudi za nazaj, če si slučajno tik pred ciljem premislimo. Jadra so zvita, odvijem jih le za predstavo, ko se srečamo z ladjo na nekaj sto metrov. Ej, sem blefer! In potem v starem tempu dalje...

Dan prebija vsak po svoje. Vesna službeno dela, jaz malo spim, malo berem, malo gledam filme. Vse dokler se ne ujame wahoo. Odlično! Razen rumenoplavutega tuna je to moja najljubša riba in nikoli do sedaj je še nisva ujela. Bomo videli, če jo bova sama (no, če jo bo Vesna) tudi pripravila tako, kot so jo znali francoski Polinezijci. V vaniljini omaki.

29. oktober 2014, sreda

Yap - Filipini (2. dan)

Spet imamo lovopust. Že od včeraj, od ulova dalje. Šele, ko pojeva, smem spet spustiti vabo v morje. Moj argument, da en cel dan nisva nič ujela in da je morda smiselno imeti kaj na zalogi, ne pali. Ribolov je enostavno prepovedan in pika. No, je pa vsaj za kosilo včerajšnji wahoo. Sicer se pa poleg z jajčkastim holesterolom, prehranjujeva s sadjem, tega imava dovolj na zalogi.

Betelovih oreščkov nimava. Vesna je v Colonii sicer poskusila z žvečenjem (brez tobaka), pa ji ni ugajal grenak okus. Ni bila dolgo v fazi nerazločnega govora, kmalu je celotna vsebina iz ust romala v morje. In po tehtni presoji si nisva nabavila zaloge za dolgo pot po morju. Pa tudi nimava ustrezne posode za hranjenje teh sestavin. Vsi prežvekovalci betelnih oreščkov jih prenašajo bodisi v, iz pandanusa spleteni, torbici, bodisi v bivši škatli od piškotov. Po atolih imajo v tisti škatli pravzaprav vse svoje premoženje, tudi USB sticke in DVD diske. Prav hecni so, ko se s pisano plastično škatlo sprehajajo po otoku. In ko jih vprašaš za kakšen podatek, pobrska po njej in ven potegnejo notes. Še dobro, da se ne šminkajo...

Zjutraj Vesna pojamra, da jo bolijo ledvica, dopoldan začnejo še mene. Vidi se, da nisem več na pivski dieti. Kar tako prekiniti s pitjem piva je očitno le prehud šok za organizem. Vodo sicer pijem kot za stavo, izpral bi rad kamne iz telesa, pa ne gre. Boli in tišči. Čas tako zapravljam z gledanjem filmov iz bolniške postelje v salonu. Vesna uraduje. Motor drdra, morje je popolnoma gladko, kot olje je. Že od ponedeljka zvečer. Danes popoldan se sicer dvigne nekaj vetra, 2 Bf, pa ne vem koliko časa bo zdržal. Upam, da ni samo preblisk nevihte v okolici. Teh je kar nekaj, nas na srečo ni zmočila še nobena.

30. oktober 2014, četrtek

Yap - Filipini (3. dan)

Zahodnik imamo. Ni ga veliko, a se ne da jadrati, čisto na nos je. Zahodnik. Ni bil napovedan. To lahko pomeni, da se nad nami nekaj kuha. Preverim vremenske karte in res. Šment! Nad NE delom Mindanava se je začela cirkulacija in v ponedeljek bo tajfun že trkal na vrata Luzona. Zaenkrat za naju to še ni nič nevarnega, bo pa sila neprijetno. Valovi iz vseh smeri, močni nalivi. In kot posledica vsega, težko, da prideva v zavetrje Davajskega zaliva v soboto do mraka. Upam, da se motim, bojim se, da se ne.

Nisem se. Tako je tudi bilo. Motorirava in valovi naju ustavljajo. Od časa do časa nabijemo. Horizont na zahodu je popolnoma zabasan, čisto črn je. Tja plujeva. Noč očitno ne bo mirna. Na chart plotterju si nastavim GPS pozicije za vse možne landfalle na Mindanau - vsako sidrišče, ki ga je kdo kadarkoli omenil, da je bilo v redu. Za vsak slučaj. Kakih deset jih je na vzhodni obali in še dvakrat toliko v samem zalivu. Jutri namreč pričakujem jačanje SW vetra (točno tja, kamor plujeva, hic!) na 5-6 Bf in okoli 2 m vetrnega vala. Preveč za Malo. Bojim se, da bom moral obrniti. Do vhoda v zaliv, kjer spremeniva smer in nadaljujeva z vetrom, imava zvečer še več kot 300 milj plovbe proti vetru.

Vesna še vedno ne pusti loviti ribe. Končno jo le prepričam, da bi se šel vsaj catch and release, športni ribolov, torej. Nekako mi uspe retorično prepričevanje. In nekako mi potem uspe ujeti tudi kapitalskega mahi mahija. In nekako mi uspe tudi zadnji del dogovora, release. Če sem pošten, tu mi je riba pomagala kar sama od sebe, samoiniciativno. No, vsaj

vabe si ni vzela za spomin...

31. oktober 2014, petek

Yap - Filipini (4. dan)

Ponoči smo nabijali, dopoldan smo nabijali. Nevihte so vse naokoli, na srečo pa jih gre večina mimo ali pa jenjajo, ko zaplujemo v rumeno liso na radarju. No, lepo, da nismo mokri, pri valu pa to ne pomaga kaj dosti. Iz vseh smeri je in popolnoma vseeno je, v kam plujeva. Val se zgradi iz nič ali pa izgine v nič. In ko se to zgodi pod Malo, nabijemo vanj ali pa pademo v luknjo. Kot da na tem delu vesolja oni del fizike, ki govori o neuničljivosti mase in energije, ne velja. Perpetuum mobile, morda?

Šele popoldan se nevihte toliko umirijo, da se barka premika samo po vodi in ne tudi po zraku. Imamo tudi nekaj vetra, okoli 3 Bf in lahko celo jadrava. Vendar. Priplula sva že v ekvatorialni proti tok, kar pomeni, da naju vozel in pol vozi po svoje. Rezultat je pol vozla nižja hitrost in petnajst stopinj spremenjena smer. Že tako ne moremo pluti proti cilju zaradi vetra, s tokom je stvar še slabša. VMG je okoli 4 vozle in ETA pozno v nedeljo. Da vse ni tako enostavno, bo poskrbel veter (če se bo držal napovedi) in spremenil smer sredi noči ter ojačal proti jutru. Še bolj naju bo gnal proč od cilja. Hic!

Iz marine na Samalu mi ne odgovorijo na maile. Na tri različne naslove sem pisal, pa nič. Ignorirajo me! Tako sem se začel dopisovati s kruzerji, ki so trenutno tam. Upam, da naterajo Cheene, da prižge računalnik in po tednu dni pogleda službene maile. Fejstbuk na njenem telefonu, prepričan sem, kontrolira dnevno.

Spet je lovopust. Vesna ne pristaja na catch and release. Boji se, da release ne rata...